

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4575/2019
21.11.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Зоране Делибашић, Бранислава Босиљковића, Бисерке Живановић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Синиша Цветковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде и државне управе, Основни суд у Врању, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Лесковцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1453/13 од 09.05.2014. године, у седници већа одржаној дана 21.11.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1453/13 од 09.05.2014. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1453/13 од 09.05.2014. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању, Судске јединице у Прешеву П 159/13 од 21.08.2013. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу исплати износ од 700,00 динара на име извршеног вештачења у предмету Општинског суда у Прешеву П 11/03, са законском затезном каматом у смислу члана 277. Закона о облигационим односима, почев од 21.01.2004. године до исплате, у року од 8 дана од пријема отправка пресуде. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 31.500,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана пресуђења до исплате и трошкове на име судских такси за тужбу и одлуку суда у износу од

3.800,00 динара, све у року од 8 дана од пријема отправка одлуке. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиоца којим је тражио да се тужена обавезе да му на досуђени износ трошкова на име судских такси од 3.800,00 динара исплати законску затезну камату почев од дана пресуђења до исплате.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 1453/13 од 09.05.2014. године, ставом првим изреке, усвојена је жалба тужене и преиначена је пресуда Основног суда у Врању, Судске јединице у Прешеви П 159/13 од 21.08.2013. године, у ставу првом и другом изреке, тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му исплати износ од 700,00 динара на име извршеног вештачења, са законском затезном каматом почев од 21.01.2004. године до исплате, и да се обавезе да му накнади трошкове парничног поступка. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 24.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 09.05.2014. године до исплате, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено преко пуномоћника са позивом на члан 404. став 1. Закона о парничном поступку, изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 – у даљем тексту: ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став 2. наведеног члана).

Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о изјављеној ревизији као о изузетно дозвољеној у смислу одредбе члана 404. став 1. ЗПП, јер нема потребе за уједначавањем судске праксе, имајући у виду разлоге другостепеног суда за одбијање тужбеног захтева за накнаду материјалне штете услед застарелости потраживања исте, будући да је у смислу одредбе члана 172. став 1. Закона о облигационим односима, тужена одговорна за штету коју је њен орган у вршењу или у вези са вршењем својих функција, проузроковао тужиоцу, као вештаку који је обавио свој стручни задатак, односно израдио налаз и мишљење у предмету за који је био ангажован, дакле, одговорна је за неправилан рад свог органа, али је тужилац пропустио да у роковима одређеним одредбом члана 376. став 1. и 2. ЗОО, право на накнаду штете оствари судским путем. Осим

тога, тужилац уз ревизију није приложио неку пресуду којом је о истом чињенично-правном питању одлучено на другачији начин, због чега се не може говорити о потреби уједначавања судске праксе.

Из изнетих разлога је одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије, применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП и утврдио да ревизија тужиоца није дозвољена.

Тужба у овом спору је поднета 09.01.2013. године и као вредност предмета спора означен је износ од 700,00 динара. Побијаном другостепеном пресудом правноснажно је окончан поступак у спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП. Према члану 479. став 6. истог закона, против одлуке другостепеног суда (у поступку у спору мале вредности) ревизија није дозвољена.

Имајући изложено у виду, на основу члана 413. ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке.

Одлука садржана у ставу трећем изреке, донета је применом чланова 153. став 1. и 165. став 1. ЗПП. Тужилац није постигао успех са изјављеном ревизијом, па зато нема право на накнаду трошкова тог поступка.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић